

Cennetteki Kız

– MustafaSakarya · 21 Ocak 2013

“Şu İstanbul’un trafiği beni öldürecek. Bıktım bu stresten. İdil bazen ne düşünüyorum biliyor musun? Hani bizim köyün arka tarafında Sultan Dağı var ya.. İşte o dağın yamacında bir mağara var. Örümcekli mağara. Bu ismi gerçi ben taktım. Çünkü oraya çıktığımda ağzı hep örümcek ağlarıyla sıkı sıkıya örülü oluyor. Bir kaç kez çıkmıştım o mağaraya. Hani şöyle bir kaç kişinin yaşayabileceği büyüklükte. Bazen ne diyorum biliyor musun? Her şeyi satalım, gidelim orada huzur içinde yaşayalım. Ya da bazen alıp başımı bir süreliğine gitmek istiyorum oraya. Her şeyden uzak, gerginlikten uzak.”

Kocasının bu isyankar sözlerini düşünceli bir şekilde dinleyen İdil’in yüzünde minik bir tebessüm belirdi. Ardından parıldayan gözlerle kocasına baktı.

“Artık istesen de bir yere gidemezsin”

Tahir afallamış bir şekilde İdil’e baktı. Ne ima etmeye çalıştığını anlamaya çalıştı.” Sonunda dayanamayıp sordu;

“Ne demek bir yere gidemezsin! Hayırdır!”

İdil ayağa kalkıp, kanepede oturan kocasının yanına geldi. Onun ellerini tutup karnının üzerine koydu. Gözlerini Tahir’in gözleri dikip gülümsemeye başladı.

Tahir’in içini bir anda inanılmaz bir heyecan sardı. Karısının ne ima ettiğini hemen anlamıştı. Henüz bir yıla daha yeni dayanıyordu evlilikleri. Ve şimdi bir çocukları olacaktı. O an karısına deli gibi sarıldı.

“Ciddi misin? Hamile misin sen şimdi? Aman Allah’ım inanamıyorum ben baba mı olacağım?”

“Evet” dedi İdil. “Bu ay adet olmadım. Emin olmak için eczaneden doğum kontrol testini alıp uyguladım. Hamileyim Tahir.”

Tahir’in yüzünde o an binlerce çiçek açtı. Karısının ellerini sevinçle eline alıp;

“İdil işi hemen bırakıyorsun” dedi. Dedi ama karısının bu sözlerine surat asmasına bir anlam veremedi. İdil’in yüzünde düşünceli bir hal belirdi. Ciddi bir tavırla Tahir’in yüzüne baktı.

“Tahir açıkçası ben bu bebeği doğurup doğurmama konusunda emin değilim canım. Biliyorsun daha bir yıllık evliyiz. Ayrıca şu anki işimi bulmak için ne kadar uğraştığımızı da sen kendin biliyorsun. Açıkçası

işimde bir kariyer yapmadan bu çocuğu doğurmayı pek istemiyorum. İkimiz de daha çok genciz. Ne zaman istesek o zaman da yapabiliriz. Yani çocuğu aldırırım demiyorum, ama biraz düşünelim diyorum." Geleceğimizi şimdiden tehlikeye atmayalım."

Tahir afallamıştı. İdil'in bunları söylediğine bir türlü inanamıyordu. Kaşları çatıldı. Yüzünde öfkeli bir hal belirdi.

"İdil sen ne saçmalıyorsun. Ne işinden, ne geleceğinden bahsediyorsun. Şu bebekten daha kıymetli ne olabilir ki?"

On beş gün sonra.....

Tahir arabayı hastanenin otoparkına bırakırken oldukça sinirliydi. Arabadan inmeden önce yanında oturan eşi İdil'e kızgınca baktı,

"İdil bak! Son kez söylüyorum, büyük bir günaha giriyoruz. İşse, iş, kariyerce, kariyer..Çocuğun bize ne manisi olacak ki! Nasılsa çocuğa bakacak birini buluruz. Sen gene kariyerini yaparsın. Ve şunu da sana açık açık söylüyorum, bugünden sonra aramızda artık her şey çok farklı olur! Hatta bu mesele bizi ayrılığa kadar götürür haberin olsun."

Zaten gergin olan İdil şimdi daha da gerilmişti. Tahir'in yüzüne bakmadan sertçe konuşmaya başladı,

"Bak Tahir beni tehdit edip durma. Boşanacaksan boşanırsın. Kaç kere konuştuk bu meseleyi seninle. Kolay mı sanıyorsun sen bir çocuğa bakmayı? Hem ne zaman istersek o zaman gene yaparız demedim mi? Lütfen artık bu meseleyi kapatalım. Lütfen diyorum"

Yarım saat sonra..

İdil narkozun etkisinden çıkıp yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. Az önce kendisine yapılan kürtaj operasyonu başarılı geçmiş ve sadece on dakika sürmüştü. Müdahale sonunda küçük bir kız çocuğuna ait cenin özel vakumlu bir enjektörle rahimden dışarı alınmıştı.

Dışarıda keder içinde ekleyen Tahir, içeri giren hemşireden cenine ait parçaları kendisine vermesini istedi. Birkaç dakika sonra hemşire minicik bir poşete sarılı parçaları Tahir'e verdi. Tahir o poşeti eline aldığı anda yüreğinde derin bir acı hissetti. "Selen..Selen'im" diyebilirdi güçlkle. Eğer bu bebek doğsaydı İdil'le beraber ona, bu ismi takma kararı almışlardı.

Aradan beş yıl geçmişti. İdil işinde arzuladığı yerlere ulaşmış olmasına rağmen, aile yaşamında oldukça tatsız dönemler yaşamıştı. Bundan beş yıl önce eşi Tahir'in karşı gelmesine rağmen yaptırdığı kürtajdan

sonra aralarında sürekli tartışma ve huzursuzluk yaşanmış ve iki yıl öncede ayrılmışlardı. O günden sonra da kocasından hiç kimse haberdar olamamıştı.

Aylardan Kasımdı. O gece dışarıda neredeyse binaları sallayan bir fırtınayla beraber, kulakları sağır edecek kadar korkunç şimşekler çakıyordu. Gecenin ilerlemiş saatlerine rağmen İdil halen uyuyamamış, sıkıntı içinde bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Yatağından kalkarak geceliğini giyindi ve mutfağa giderek bir sigara yaktı. Bir an gözleri masanın üzerindeki çiçeklere takıldı. "Yanyana bir sürü çiçek." diye düşündü. Ve işte o an anladı ne kadar yalnız olduğunu. Tahir'i düşündü. Deliler gibi aşık olduğu eski eşini.

Belki de ayrılmalarındaki en büyük hata kendisindeydi. "Acaba, o zaman kürtaj yaptırmak mıydı benim için doğru olanı?" diye sorguladı kendini. Sonra aklına aldırıldığı minik kızı, yani Selen'i geldi. Geldiğinde de gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Hiç dokunamamıştı ona, hiç sarılamamıştı. Koklayamamıştı. Kahırlı bir şekilde "Keşke şimdi onlar yanımda olsalardı" diye ahlandı.. Şu an kendini, o kadar suçlu ve kötü hissediyordu ki, gözlerinden akan yaşlar hızla masaya damlıyordu. O üzüntüyle gidip yatağına uzandı.

Uzandıktan bir süre sonra da uykuya daldı. Ama daldığı o uykuda bugüne kadar hiç görmediği bir rüya gördü. Ruhu bedeninden ayrılmış hızla gökyüzüne doğru yükseliyordu. Önce fırtınadan ve delice çakan şimşeklerin arasından geçti. Ardından zifiri bir karanlığa daldı. Ama bu arada hala yükselmeye devam ediyordu. Bir süre sonra zifiri karanlığın sonunda ışık hüzmeleri görmeye başladı. Yükseldikçe ışık daha da artıyordu. Artıkça da gördüğü manzara içini ürpertiyordu. Sanki şu an üs üste konmuş, içinde doğa belgeselleri oynayan devasal bir sürü ekranın önünden geçiyordu. En sonunda bu yükseliş durdu!

Görmediği bir ses ona " Burası Firdevs!" dedi. Daha önce sadece bir isim olarak bildiği Firdevs kelimesi, şu an göz kamaştırarak kadar güzel bir yerdi. Her yer yemyeşil çimlerden örölmüş bir atlas gibiydi. Üzerinde gök kuşağını andıran bin bir renkte çiçekler vardı. Ve hiç görmediği güzellikte dev gibi ağaçlarla, bunların üzerlerinde ilk kez gördüğü birbirinden güzel kuşlar duruyordu. İdil'in bu gördükleri karşısında kalbi hızla atmaya başlamış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. O sırada kulağına cıvı cıvı, neşe içinde gülüp oynayan bir sürü çocuğun sesi geldi. Nedenini bilmediği bir özlemle hemen oraya baktı. Bir sürü çocuk, içinden bal ve süt akan derelerin başında oyunlar oynuyorlardı. Hemen onların yanına gidip şaşkınlıkla,

"Siz kimsiniz çocuklar, burası neresi? Hani nerede anne babalarınız?" diye sordu.

Çocuklar hep bir ağızdan,

"Burası cennetin en üstü, Bizler de annelerimizin düşük yaptığı çocuklarız" dediler.

İdil duydukları karşısında donup kaldı! Bu sırada, az ötede bir ağacın altında mutsuzca tek başına duran bir kız çocuğu gördü. Ona dikkatlice baktı, baktığı anda da tüyleri diken diken oldu! Dört beş yaşlarındaki bu kız çocuğu kendi çocukluğundaki haliyle tıpa tıp aynıydı. Tam ona baktığı sırada küçük kız da gözlerini yerden kaldırarak ona dargınca baktı. Göz göze geldiler. Küçük kızın bakışları İdil'in yüreğini titretti. İçinde bugüne kadar hiç hissetmediği bir sıcaklık hissetti. Niye olduğunu bilmediği bir coşkuyla gidip ona sarılmak istedi. Hızlı adımlarla küçük kızın yanına geldi ve hasretle kollarını açıp tam sarılacağı sırada, küçük kız gözünde yaşlarla bir kaç adım geri gitti. İdil ıstırap içinde,

"Neden sana sarılma mı istemiyorsun?" diye sordu

Küçük kız gözyaşlarını silip,

"Beş yıl öncede sen beni istemeyip, parçalar halinde çöplüğe atmıştın."dedi.

İdil büyük bir şaşkınlıkla

"Beş yıl mı? Hangi beş yıl?" diye sordu.

Küçük kız, kırgın bir halde,

"Beni tanımadın mı anne? Ben Selen. Hani şu beş sene önce kariyerim daha önemli deyip canıma kıydığın biricik yavrun."

İdil duyduklarına inanamıyordu. Hıçkırıklar içinde,

"Kızımm, Selen'im" diye bağırıp kızına koştu. Ama koştukça Selen hızla ondan uzaklaşıyordu. Ve en sonunda Selen, kendisine bakan buruk gözlerle kaybolup gitti. Bir süre sonra oradaki çocuklar ve her şeyin rengi grileşerek anafora kapılmışcasına kaybolmaya başladılar.

Sabah olmuştu. İdil halen gece gördüğü rüyanın etkisiyle sarıldığı yastığa "Selen'im, Selen'im" deyip pişmanlık gözyaşları döküyordu.

Bir yol sonra.....

İdil halen bir yıl önce gördüğü rüyanın tesirinden kurtulamamıştı. O günden beri ağlamaktan göz pınarları neredeyse kurumak üzereydi. Her gece kızını bir kere daha görebilmek için gözyaşları içinde dua edip yatıyordu. Ama canı kızını o günden beri bir daha hiç görememişti. Ve bugün kızının doğum günüydü.

Bu yüzden işe gitmedi. Çarşıya çıktı mağazaları dolaştı. En sonunda çok beğendiği pembe beyaz bir

elbise aldı. Bunu kızına, canı Selen'ine doğum günü hediyesi olarak almıştı. Kızı ölmemişti. Rüyalarında da olsa yaşıyordu. Son olarak bir pastahaneden doğum günü pastası alarak eve geldi. Üzerine altı tane mum dikip yaktı. Yavaşça kanepeye uzanıp yanan mumlara baktı. Kızını hayal etmeye başladı. Ne çok özlemişti onu. Gözlerinden yine yaşlar süzölmeye başlamıştı.

“Allah'ım yalvarırım kızımı bir kere daha görmeme izin ver. Onu çok özledim çokk..” Bu içli duasından sonra farkında olmadan uykuya daldı.

O gece tam tükenmek üzereyken ve mumlar da yanıp sönerken, idil gene aynı rüyayı görmeye başladı.. Yine zifiri karanlıkların içinden geçiyordu. Ama bu karanlıklar onu korkutmuyor, birazdan tekrar kızına kavuşacağı için mutluluktan hıçkırarak ağlıyordu.

Nihayet Hiç bitmeyecekmiş gibi olan karanlık tünelden çıkıp, kat kat bir sürü yemyeşil mekanların önünden geçti. Ve bir sene önceki ses ona yeniden “Firdevs'e hoş geldin” dedi. İdil artık Firdevs'in ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Firdevs demek kızı Selen demektir. Burası yine aynı göz kamaştırıcı güzellikteydi. Hemen kızını aramaya başladı. Uzaktan gelen çocuk seslerine yöneldi. Az ileride bir sürü çocuk rengarenk çiçeklerin içerisinde oyun oynuyorlardı. Hızla onların yanına gitti. Tek tek baktı onlara. Ama yoktu. Kızı Selen'i onların içerisinde yoktu. Oradan oraya deliler gibi koşturmaya başladı. Her yerde neşe için oynayan, koşuşturan bir sürü çocuk vardı. Fakat kızını bir türlü bulamıyordu. Bir süre sonra içine acı bir karamsarlık çöktü. Üzgünce oradaki bir ağaca yaslandı. Gözlerinden süzölen yaşlar kirpiklerinden yanaklarına akıyordu. İşte tam bu sırada iki minik el gözlerini kapattı!

İdil'in kalbi yerinen çıkacakmış gibi atmaya başladı. O coşkuyla birden “Kızım Selen'im” diye haykırarak arkasına döndü. Döndüğü anda da sevinç gözyaşlarına boğuldu. Kızı Selen, elindeki çiçekleri gülümseyerek kendisine uzatıyordu. Ve üzerinde bugün ona aldığı pembe beyaz elbisesi vardı. İdil kızına büyük bir hasretle sarıldı. Öptü.., kokladı...

Selen, mutluluk içinde annesinin gözlerine baktı;

“Anne bugün benim doğum günüm. Hadi bana daha sıkı, daha sıkı sarıl. Seni çok özledim. O şefkatli ellerinle saçlarımı okşa. Sar kollarına, sar kollarına anne, annecimm. Çok özledim o sıcaklığını, karnında yaşadığım o kısacık anın sıcaklığını.”

İdil kızına şimdi sınımsız sarılıyor, saçlarını okşuyor. Kızının o cennet kokusunu ciğerinin her köşesine çekiyordu. Fakat bir süre sonra selen ellerinin arasından kayıp, yukarılara doğru yükselmeye başladı. Bu manzara karşısında idil çıldırmışçasına,

“Gitme yalvarırım, gitme diye feryat figan etmeye başladı.

Selen son kez annesine bakıp,

“Anne bana kavuşmak istiyorsan lütfen oraya git, ona git.”dedi.

İdil bu kez panik içinde ”Nereye, kime” dedi. Ama selen artık onu duyamayacak kadar yükselmiş ve gözden kaybolmuştu. İdil kahrolmuş bir şekilde az önce yaslandığı ağaca yeniden yaslandı. Kızı ne demek istemişti. Ona kavuşmak için nereye, kime gitmeliydi. Tam bu sırada dayandığı ağaçtaki iki farklı rakam dikkatini çekti. Yüz on dört ve yirmi dokuz. Ne demektir bütün bunlar anlayamadı. Kafası şimdi karmakarışık olmuştu.

Sabaha ilk ışıklarıyla uyandığında hala gördüğü rüyanın şaşkınlığını yaşıyordu. Rakamlar hala aklındaydı. Unutmamak için onları hemen bir kağıda yazdı. Sonra düşünmeye başladı. “Neydi bu rakamlar? Doğum tarihi mi? Bir yerin telefon numarası mı?”Akşama kadar düşünmekten neredeyse başı patlamak üzereydi. Ama yine de ne olduğu hakkına hiçbir fikre ulaşamamıştı. “Neydi...Neydi...Neydi Bu yüz on dört ve yirmi dokuz rakamları?”

Ertesi gün yıkık bir halde işe gelmişti. İş yerindeki en samimi arkadaşı İclal'e durumu çekinerek de olsa anlattı. Fakat İclal' de çok düşünmesine rağmen hiçbir açıklık getiremedi bu rakamlara. Ardında da, “Olmazsa bu rakamları bana yaz ver. Rüyanla birlikte dedeme göstereyim istersen. Kendisi bir ara imamlık da yapmıştı. Ne bileyim belki bir yorum yapabilir.” Dedi.

O akşam idil eve geldi. Akli hala, sarılıp okşadığı kızı Selen'deydi. Tam bu sırada telefon çalmaya başladı. Arayan İclal 'di. Dedesinin, bu yüz on dört rakamının Kur'anın toplam süresini, yirmi dokuz harfinin de Ankebut suresi olduğunu söylüyordu.

İdil'in içi ürpermiş, tüyleri diken diken olmuştu. Zorlukla “Ankebut mu?” diyebilirdi.

“Evet” dedi İclal “Ankebut suresiymiş. Bu arada Ankebut demek örümcek demekmiş.”

İdil bir süre daha İclal'le konuşup telefonu kapattı. Bu rakamların Kur'ana ait olması içini ürpertmişti. Heyecanla düşünmeye başladı. “Ankebut suresi..Yani örümcek...örümcek...örümcek...”Ne demektir bütün bunlar!!” Kızı oraya, ona git demişti. “Peki örümceğin ne alakası olabilirdi bu işle?” O an aklına gelen bir hatıradan dolayı olduğu yerde donup kaldı. “Örümcek demek mağara demektir. Yani...Evet ..evet...”dedi çığlık atarak. Kızının ne demek istediğini şimdi anlamıştı.

Ertesi sabah erkenden yola çıktı İdil. İçinde bin bir tane tarifsiz duygu yaşıyordu. Akşama doğru otobüs yolcuğu bitti. Fakat bu kez de onu uzun ve zorlu bir yürüyüş bekliyordu. O, Sultan Dağındaki mağaraya doğru gidiyordu.

Birkaç saat yürüdüktan sonra mağaranın önüne geldi. O kadar heyecanlıydı ki elleri ayakları titriyordu.

Hava neredeyse tamamen kararmak üzereydi. Sırtındaki çantayı yere bırakarak yarı karanlık mağaraya doğru girmeye başladı.

İçeri girdiğindeyse göz yaşlarına hakim olamadı. İçeride minicik bir mezar vardı ve üzerinde Selen yazıyordu. Mezarın başına gelip “Selen, Selenim, kızım” diye ağıt yakmaya başladı.

Birkaç saniye sonra İdil'in omuzlarına birisi dokundu. İdil korkuyla arkasına dönüp baktı. Saçları neredeyse bembeyaz olmuş eski eşi Tahir hasretle ona bakıyordu.